Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 16. júla 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Súdna spolupráca v občianskych a obchodných veciach — Právomoc vo veciach vyživovacej povinnosti — Nariadenie (ES) č. 4/2009 — Článok 3 písm. c) a d) — Návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k maloletým deťom, ktorý bol súčasne podaný v rámci konania o rozluke v inom členskom štáte, ako je členský štát, kde majú deti obvyklý pobyt“

Vo veci C-184/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Taliansko) z 25. februára 2014 a doručený Súdnemu dvoru 14. apríla 2014, ktorý súvisí s konaním:

A

proti

B,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory M. Ilešič, sudcovia A. Ó Caoimh, C. Toader (spravodajkyňa), E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— A, v zastúpení: C. Rimini, avvocato,

— B, v zastúpení: S. Callegaro, avvocato,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Palatiello, avvocato dello Stato,

— grécka vláda, v zastúpení: M. Germani a I. Kotsoni, splnomocnené zástupkyne,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: taliančina.

— Európska komisia, v zastúpení: F. Moro a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. apríla 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 písm. c) a d) nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 z 18. decembra 2008 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti (Ú. v. EÚ L 7, 2009, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi A a jeho manželkou B vo veci návrhu týkajúceho sa vyživovacej povinnosti k ich dvom maloletým deťom podaného v inom členskom štáte, ako je členský štát, kde majú tieto deti obvyklý pobyt, v rámci konania o rozluke manželstva týchto rodičov.

Právo Únie

Dohovor o medzinárodnom vymáhaní výživného na deti a iných členov rodiny

3 Preambula dohovoru o medzinárodnom vymáhaní výživného na deti a iných členov rodiny uzavretého v Haagu 23. novembra 2007 (ďalej len „Haagsky dohovor z roku 2007“), schváleného v mene Európskej únie rozhodnutím Rady 2011/432/EÚ z 9. júna 2011 (Ú. v. EÚ L 192, s. 39), pripomína, že záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí.

4 Článok 20 ods. 1 písm. f) tohto dohovoru stanovuje:

„Rozhodnutie vydané v jednom zmluvnom štáte (‚štát pôvodu‘) sa uzná a vykoná v inom zmluvnom štáte, ak:

…

f) rozhodnutie vydal orgán vykonávajúci právomoc vo veci osobného stavu alebo rodičovských práv a povinností, pokiaľ sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnej príslušnosti niektorého z účastníkov.“

Dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

5 Článok 5 bod 2 dohovoru z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32), zmeneného a doplneného dohovorom z 9. októbra 1978 o pristúpení Dánskeho kráľovstva, Írska a Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 304, s. 1, ďalej len „Bruselský dohovor“), znel takto:

„Osobu s bydliskom na území jedného zmluvného štátu možno žalovať v druhom zmluvnom štáte:

…

2. vo veciach výživného na súdoch podľa bydliska alebo obvyklého pobytu osoby oprávnenej na výživné, alebo ak je vec spojená s konaním o právnom stave osoby, na súde, ktorý podľa právneho poriadku svojho štátu má právomoc vo veci konať, ak sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnom občianstve niektorého z účastníkov;

…“ [*neoficiálny preklad*]

Nariadenie (ES) č. 44/2001

6 Článok 5 bod 2 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) sa nachádza v oddiele 2 tohto nariadenia s názvom „Osobitná právomoc“. Tento článok stanovuje:

„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte:

…

2. vo veciach výživného na súdoch podľa bydliska alebo obvyklého pobytu osoby oprávnenej na výživné, alebo ak je vec spojená s konaním o právnom stave osoby, na súde, ktorý podľa právneho poriadku svojho štátu má právomoc vo veci konať, ak sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnom občianstve niektorého z účastníkov;

…“

Nariadenie (ES) č. 2201/2003

7 Odôvodnenia 5 a 12 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (Ú. v. EÚ L 338, s. 1; Mim. vyd. 019/006, s. 243), stanovujú:

„(5) S cieľom zabezpečiť rovnosť pre všetky deti, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky rozhodnutia o rodičovských právach a povinnostiach, vrátane opatrení na ochranu dieťaťa, nezávisle na konaniach v manželských veciach.

…

(12) Kritériá právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností, upravené týmto nariadením sú tvorené tak, aby zodpovedali najlepšiemu záujmu dieťaťa, najmä kritériu blízkosti. To znamená, že právomoc by mal mať v prvom rade členský štát obvyklého pobytu dieťaťa, s výnimkou určitých prípadov zmeny pobytu dieťaťa alebo v dôsledku dohody medzi nositeľmi rodičovských práv a povinností.“

8 Článok 1 tohto nariadenia s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„1. Toto nariadenie sa uplatňuje bez ohľadu na povahu súdu v občianskych veciach, ktoré sa vzťahujú na:

a) rozvod, rozluku alebo anulovania manželstva;

b) nadobúdanie, výkon, prenesenie, obmedzenie alebo odňatie rodičovských práv a povinností.

…

3. Toto nariadenie sa nevzťahuje na:

…

e) vyživovaciu povinnosť;

…“

9 Článok 2 bod 7 uvedeného nariadenia definuje rodičovské práva a povinnosti ako „všetky práva a povinnosti týkajúce sa osoby alebo majetku dieťaťa, ktoré nadobudla fyzická osoba alebo právnická osoba rozsudkom, zo zákona alebo na základe dohody, ktorá má právne účinky“ a tieto práva a povinnosti zahŕňajú okrem iného „opatrovnícke právo a právo styku s dieťaťom“.

10 Článok 8 ods. 1 tohto istého nariadenia stanovuje:

„Súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.“

Nariadenie č. 4/2009

11 Podľa odôvodnení 1 až 3 nariadenia č. 4/2009 toto nariadenie, ako aj okrem iného nariadenia č. 44/2001 a 2201/2003 smerujú k prijatiu opatrení v oblasti justičnej spolupráce v občianskych veciach s cezhraničnými dôsledkami a majú okrem iného zahŕňať opatrenia na podporu zlučiteľnosti noriem členských štátov týkajúcich sa kolíznych noriem a konfliktov právomoci.

12 Odôvodnenie 8 nariadenia č. 4/2009 pripomína, že v rámci tohto nariadenia treba okrem iného zohľadniť Haagsky dohovor z roku 2007.

13 Odôvodnenie 15 tohto nariadenia znie:

„S cieľom ochrániť záujmy oprávnených na výživné a podporiť riadny výkon spravodlivosti v rámci Európskej únie je potrebné prispôsobiť normy právomoci, ako vyplývajú z nariadenia [č. 44/2001]. …“

14 Článok 3 uvedeného nariadenia, nachádzajúci sa v kapitole II s názvom „Právomoc“, stanovuje:

„V členských štátoch je právomoc vo veciach vyživovacej povinnosti daná:

a) súdu podľa miesta obvyklého pobytu odporcu, alebo

b) súdu podľa miesta obvyklého pobytu oprávneného, alebo

c) súdu, ktorý má podľa svojho právneho poriadku právomoc konať o osobnom stave, ak vec týkajúca sa vyživovacej povinnosti je spojená s týmto konaním [je vedľajším návrhom v rámci tohto konania – *neoficiálny preklad*], pokiaľ sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnej príslušnosti niektorého z účastníkov, alebo

d) súdu, ktorý má podľa svojho právneho poriadku právomoc konať o rodičovských právach a povinnostiach, ak vec týkajúca sa vyživovacej povinnosti je spojená s týmto konaním [je vedľajším návrhom v rámci tohto konania – *neoficiálny preklad*], pokiaľ sa táto právomoc nezakladá výlučne na štátnej príslušnosti niektorého z účastníkov.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 A a jeho manželka B, ako aj ich maloleté deti sú talianski štátni príslušníci a majú trvalý pobyt v Londýne (Spojené kráľovstvo). Deti sa narodili v tomto meste 4. marca 2004 a 5. augusta 2008.

16 Dňa 28. februára 2012 podal A na Tribunale di Milano (Súd v Miláne, Taliansko) návrh proti B smerujúci k tomu, aby bolo rozhodnuté o ich rozluke z dôvodov na strane B a o striedavej starostlivosti o ich deti a o stanovení miesta pobytu detí u ich matky, pričom navrhol, že bude platiť mesačný príspevok na vzdelávanie a starostlivosť o deti vo výške 4 000 eur.

17 B podala vzájomný návrh, ktorým sa tiež domáhala vyhlásenia rozluky manželstva z dôvodov na strane jej manžela a k priznaniu mesačného výživného vo výške 18 700 eur, pričom však namietala nedostatok právomoci talianskych súdov vo veci režimu starostlivosti, miesta pobytu, práva styku s dieťaťom a vyživovacej povinnosti vo vzťahu k maloletým deťom, keďže podľa B sú na základe nariadenia č. 2201/2003 naopak príslušné anglické súdy, a to z dôvodu, že manželia žili vždy v Londýne, kde sa tiež narodili a žijú ich maloleté deti.

18 Uznesením zo 16. novembra 2012 sa Tribunale di Milano vyhlásil za príslušný na rozhodovanie o návrhu na rozluku manželstva na základe článku 3 nariadenia č. 2201/2003.

19 Tento súd naopak vyvodil z článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, že len anglické súdy majú právomoc rozhodnúť o otázkach spojených s „rodičovskými právami a povinnosťami“ v zmysle článku 2 bodu 7 tohto nariadenia vzhľadom na skutočnosť, že deti majú obvyklý pobyt v Londýne.

20 Okrem toho A podal na High Court of Justice (England & Wales) Family Division [Najvyšší súd (Anglicko a Wales), oddelenie rodinných záležitostí, Spojené kráľovstvo] v Londýne, žalobu smerujúcu k určeniu podmienok výkonu rodičovských práv a povinností.

21 Pokiaľ ide o vyživovaciu povinnosť na jednej strane k B a na strane druhej k maloletým deťom, Tribunale di Milano rozlišoval aj v tejto otázke. Považoval sa tak za príslušného rozhodovať o návrhu týkajúceho sa výživného k B z dôvodu, že ide o otázku, ktorá je spojená s konaním o osobnom stave, čiže s návrhom na rozluku manželstva v zmysle článku 3 písm. c) nariadenia č. 4/2009. Tento súd naopak na základe článku 3 písm. d) tohto istého nariadenia rozhodol, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu týkajúcom sa vyživovacej povinnosti k maloletým deťom vzhľadom na to, že tento návrh je spojený s konaním o rodičovských právach a povinnostiach. Právomoc rozhodovať o tejto poslednej otázke tak podľa tohto súdu patrí tiež anglickým súdom.

22 A podal proti tomuto rozhodnutiu Tribunale di Milano odvolanie na Corte suprema di cassazione (kasačný súd), v ktorom uplatnil jediný odvolací dôvod založený na porušení článku 3 písm. c) nariadenia č. 4/2009, pretože talianske súdy majú právomoc rozhodovať, aj pokiaľ ide o otázky týkajúce sa vyživovacej povinnosti k deťom.

23 Podľa A je výklad článku 3 písm. d) nariadenia č. 4/2009 podaným Tribunale di Milano a ktorý bol základom rozhodnutia tohto súdu, v ktorom vyhlásil, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu týkajúcom sa vyživovacej povinnosti k deťom, nesprávny, keďže takéto vylúčenie právomoci nemožno vyvodiť zo znenia tohto ustanovenia.

24 Podľa vnútroštátneho súdu je pre rozhodnutie o odvolaní potrebné určiť, aký je vzájomný vzťah medzi článkom 8 nariadenia č. 2201/2003 a článkom 3 nariadenia č. 4/2009 najmä z hľadiska podmienok uvedených v článku 3 písm. c) a d) tohto posledného uvedeného nariadenia.

25 Za týchto okolností Corte suprema di cassazione rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Môže o návrhu týkajúcom sa vyživovacej povinnosti k deťom, podanom v rámci konania o rozluke manželstva ako o vedľajšom návrhu v rámci tohto konania, rozhodovať tak súd, ktorý má právomoc konať o rozluke, ako aj súd rozhodujúci v konaní o rodičovských právach a povinnostiach, a to na základe kritéria prevencie, alebo o ňom musí nevyhnutne rozhodnúť súd, ktorý má právomoc konať o rodičovských právach a povinnostiach, keďže dve odlišné kritériá uvedené v písmenách c) a d) článku 3 nariadenia č. 4/2009 sú vo vzájomnom alternatívnom vzťahu (v zmysle, že jedno nevyhnutne vylučuje druhé)?“

O prejudiciálnej otázke

26 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 vykladať v tom zmysle, že pokiaľ bol na súd v členskom štáte podaný návrh na rozluku alebo rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa a na súd iného členského štátu návrh týkajúci sa rodičovských práv a povinností k tomuto dieťaťu, o návrhu týkajúcom sa vyživovacej povinnosti k tomuto istému dieťaťu môže rozhodovať tak súd príslušný na konanie o návrhoch na rozluku alebo rozvod manželstva ako o vedľajšom návrhu v rámci konania o osobnom stave v zmysle článku 3 písm. c) tohto nariadenia, tak súd príslušný na konanie o návrhoch o rodičovských právach a povinnostiach ako o vedľajšom návrhu v rámci tohto konania v zmysle článku 3 písm. d) uvedeného nariadenia, alebo či o takomto návrhu musí nevyhnutne rozhodovať posledný uvedený súd.

27 Inými slovami, tento súd sa snaží zistiť, či kritériá na určenie právomoci súdov uvedené v článku 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 sú vzhľadom na spojku „alebo“, ktorú toto ustanovenie obsahuje, vzájomne vylučujúce, alebo či táto spojka znamená, že návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k maloletým deťom možno platne podať tak na súd príslušný na rozhodovanie v konaniach o rozluke manželstva, ako aj na súd príslušný rozhodovať o rodičovských právach a povinnostiach.

28 V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že takáto otázka sa nastoľuje len vtedy, keď je návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu považovaný za spojený s „konaním o osobnom stave“, ako aj s „konaním týkajúcim sa rodičovských práv a povinností“ v zmysle týchto ustanovení a nielen s jedným z týchto konaní.

29 Je preto potrebné určiť obsah pojmu „vedľajší návrh“ uvedený v článku 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009.

30 V tomto ohľade treba uviesť, že aj keď tieto ustanovenia výslovne umožňujú vnútroštátnemu súdu, aby sa vyhlásil za príslušný rozhodovať o návrhu týkajúcom sa vyživovacej povinnosti v cezhraničnom kontexte, pokiaľ má podľa svojho právneho poriadku právomoc rozhodovať o konaniach o osobnom stave alebo o konaniach týkajúcich sa rodičovských práv a povinností, obsah pojmu „vedľajší návrh“ uvedený v týchto ustanoveniach nemôže byť ponechaný na posúdenie súdov každého členského štátu v závislosti od ich vnútroštátneho práva.

31 Z potreby jednotného uplatňovania práva Únie vyplýva, že pokiaľ článok 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 neodkazuje na právo členských štátov s cieľom určiť zmysel a rozsah pôsobnosti tohto pojmu, tento pojem vyžaduje v celej Únii samostatný a jednotný výklad (pozri v tomto zmysle rozsudok Kásler a Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, bod 37).

32 Tento výklad musí zohľadňovať znenie predmetného ustanovenia, ako aj jeho kontext a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou (pozri v tomto zmysle rozsudok A, C-523/07, EU:C:2009:225, bod 34 a citovanú judikatúru).

33 Na základe doslovného výkladu článku 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 treba konštatovať, že tieto ustanovenia rozlišujú medzi konaniami o osobnom stave a konaniami týkajúcimi sa rodičovských práv a povinností.

34 Aj keď sú kritériá na určenie právomoci, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach, alternatívne, keďže sú spojené spojkou „alebo“, toto znenie neumožňuje jednoznačne určiť, či alternatívna povaha týchto kritérií znamená, že návrhy týkajúce sa vyživovacích povinností k dieťaťu sú vedľajšie len v konaní týkajúcom sa rodičovských práv a povinností, alebo či možno uvedené návrhy považovať takisto za vedľajšie v konaní o osobnom stave.

35 Pokiaľ ide o kontext, do ktorého patrí toto ustanovenie, treba konštatovať, že rozlišovanie, ktoré vyplýva z jeho znenia, odráža rozlišovanie obsiahnuté v ustanoveniach nariadenia č. 2201/2003.

36 Toto posledné nariadenie, ktoré vo svojom odôvodnení 5 uvádza, že sa vzťahuje na všetky rozhodnutia vo veci rodičovských práv a povinností, vrátane opatrení na ochranu dieťaťa, nezávisle na konaniach v manželských veciach, a to s cieľom zabezpečiť rovnosť pre všetky deti, výslovne rozlišuje medzi súdnymi konaniami o rozvode, rozluke manželstva a vyhlásení manželstva za neplatné na jednej strane a konaniami o nadobúdaní, výkone, prenesení, obmedzení alebo odňatí rodičovských práv a povinností na strane druhej.

37 Právomoc súdu na konanie o rozvode, rozluke manželstva a vyhlásení manželstva za neplatné je v súlade s článkom 3 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 2201/2003 rozdelená na základe kritérií, ktoré zohľadňujú najmä súčasné alebo predchádzajúce bydlisko manželov alebo jedného z manželov, zatiaľ čo vo veciach rodičovských práv a povinností sú podľa odôvodnenia 12 uvedeného nariadenia pravidlá na určenie právomoci tvorené tak, aby zodpovedali najlepšiemu záujmu dieťaťa, najmä kritériu blízkosti.

38 Ustanovenia článku 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 rozlišujú, pokiaľ ide o kritériá na určenie právomoci, ktoré sú tam stanovené, súdne konania podľa toho, či sa týkajú práv a povinností medzi manželmi alebo práv a povinností rodičov k jednému alebo viacerým svojim deťom.

39 Návrh týkajúci sa vyživovacích povinností k maloletým deťom sa však týka tohto posledného uvedeného druhu konania, keďže sa týka určenia vyživovacích povinností, ktoré má jeden alebo druhý z rodičov voči ich deťom na účely zabezpečenia úhrady nákladov na ich výživu a výchovu.

40 Návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k maloletým deťom je tak svojou povahou neoddeliteľne spojený s konaním o rodičovských právach a povinnostiach.

41 Pokiaľ ide o ciele sledované nariadením č. 4/2009, treba pripomenúť, že podľa jeho odôvodnenia 15 je cieľom uvedeného nariadenia chrániť záujmy oprávnených na výživné a podporiť riadny výkon spravodlivosti v rámci Únie.

42 Pokiaľ ide o cieľ riadneho výkonu spravodlivosti, treba uviesť, že návrh týkajúci sa vyživovacích povinností k maloletým deťom nie je nevyhnutne spojený s konaním o rozvode alebo rozluke. Okrem toho takéto konanie nevedie nutne k stanoveniu vyživovacích povinností k maloletému dieťaťu.

43 Naopak súd príslušný na rozhodovanie v konaniach o rodičovských právach a povinnostiach, ako je definovaný v článku 2 bode 7 nariadenia č. 2201/2003, môže najlepšie *in concreto* posúdiť otázky súvisiace s návrhom týkajúcim sa vyživovacej povinnosti k dieťaťu, stanoviť výšku uvedenej povinnosti určenej na prispievanie k nákladom na výživu a výchovu dieťaťa a prispôsobiť ju podľa stanoveného spôsobu striedavej alebo výlučnej starostlivosti, podľa práva styku s dieťaťom a rozsahu tohto práva a ďalších údajov o skutkových okolnostiach týkajúcich sa výkonu rodičovských práv a povinností, ktoré mu boli predložené.

44 Záujem oprávneného na výživné je tak tiež zabezpečený, aby na jednej strane maloleté dieťa mohlo ľahko dosiahnuť rozhodnutie týkajúce sa jeho pohľadávky výživného zo strany súdu, ktorý najlepšie pozná podstatné skutočnosti na posúdenie jeho návrhu.

45 Na druhej strane súd príslušný na rozhodovanie o návrhu týkajúcemu sa takejto pohľadávky výživného je určený na základe pravidiel práva Únie v oblasti právomoci, ktoré sú stanovené v nariadení č. 2201/2003 na účely určenia súdu, ktorému možno platne predkladať návrhy týkajúce sa rodičovských práv a povinností, ktoré sú tvorené, ako je uvedené v bode 37 tohto rozsudku, tak, aby zodpovedali najlepšiemu záujmu dieťaťa.

46 Pri výklade pravidiel v oblasti právomoci stanovených v článku 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 treba zdôrazniť potrebu zohľadniť najlepší záujem dieťaťa. To platí tým viac, že nariadenie č. 4/2009 sa musí uplatňovať v súlade s článkom 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

47 Zo znenia cieľov a z kontextu, do ktorého článok 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 patrí, tak vyplýva, že pokiaľ je na jeden súd podaný návrh na rozluku alebo rozvod manželstva rodičov maloletých detí a na druhý súd návrh týkajúci sa rodičovských práv a povinností k týmto deťom, nemožno návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k týmto deťom považovať za vedľajší návrh spojený tak s konaním o rodičovských právach a povinnostiach podľa článku 3 písm. d) tohto nariadenia, ako aj s konaním o osobnom stave podľa článku 3 písm. c) uvedeného nariadenia. Návrh môže byť považovaný za vedľajší návrh len v rámci konania vo veci rodičovských práv a povinností.

48 V dôsledku toho je na položenú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 3 písm. c) a d) nariadenia č. 4/2009 sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ bol na súd v členskom štáte podaný návrh na rozluku alebo rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa a na súd iného členského štátu návrh týkajúci sa rodičovských práv a povinností k tomuto dieťaťu, návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k tomuto istému dieťaťu je vedľajším návrhom výlučne v konaní o rodičovských právach a povinnostiach v zmysle článku 3 písm. d) tohto nariadenia.

O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 3 písm. c) a d) nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 z 18. decembra 2008 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti sa má vykladať v tom zmysle, že pokiaľ bol na súd v členskom štáte podaný návrh na rozluku alebo rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa a na súd iného členského štátu návrh týkajúci sa rodičovských práv a povinností k tomuto dieťaťu, návrh týkajúci sa vyživovacej povinnosti k tomuto dieťaťu je vedľajším návrhom výlučne v konaní o rodičovských právach a povinnostiach v zmysle článku 3 písm. d) tohto nariadenia.

Podpisy